

Transcripció del vídeo: Estàtua de marbre Kouros

Dr. Beth Harris i Dr. Steven Zucker

Desembre de 2015

(música de piano)

Figura 1: Fotograma del vídeo

–**[Narrador]**: Ens trobem a la sala del MET (Metropolitan Museum of Art) dedicada a l'escultura grega arcaica.

–**[Narrador]**: La major part de caràcter funerari fet que la pràctica escultòrica estava associada a les tombes.

–**[Narrador]**: Però acabo de veure a un home en direcció a aquesta escultura de 2.600 anys d'antiguitat i ha ficat la mà per a acariciar la part posterior de l'escultura. Per descomptat, això està prohibit per diferents motius però el que ha passat és que, per aquest espectador insensat, 2600 anys entre l'escultura i ell han desaparegut. Aquesta escultura va representar a un sensual figura femenina.

–[Narrador]: I aquest espectador passejant per les sales del museu va sentir alguna cosa similar al que els grecs de l'antiga Grècia sentien quan van fer aquestes escultures. Van fer moltes altres coses però també eren profundament sensuals.

–[Narrador]: Hem entrat en aquesta habitació per mirar els “kouros”. Una escultura funerària d'un jove. És de marbre de mida natural,

Figura 2: Fotograma del vídeo

–[Narrador]: Podríem dir també que és el nu d'un jove perquè com acabem de saber, tot i que la figura femenina està vestida, i quan els grecs van fer aquestes figures femenines estaven vestides i les figures masculines estaven nues, totes dues eren igualment de sensuals.

–[Narrador]: L'únic que porta és un collaret al voltant del coll i una cinta al cabell, però el que em va sorprendre va ser que l'home qui va esculpir aquest kouros, estava creant alguna cosa que tenia per finalitat transgredir el límit de les vides humanes i, per tant, perquè existís més temps que qualsevol persona.

–[Narrador]: Està feta de pedra i va suportar per mil·lennis i va ser per acompanyar una tomba. Així que, efectivament, va haver de durar i servir de recordatori no només de la seva vida si no de la seva connexió amb la seva família del llinatge de la seva família a través del temps.

–[Narrador]: És important tenir-ho en compte que això va ser realitzat per una família aristocràtica però també és important tenir en compte que aquest no és un retrat de la manera que pensem actualment. No és de ninguna manera un retrat d'una persona en concret. És, en canvi, un símbol.

–[Narrador]: Un ideal d'home, de perfecció. Estic interessat en la manera en què al segle VI aC tenim escultures d'aquest període arcaic que es van realitzar per a famílies aristocràtiques per a l'elit d'Atenes i les zones circumdants. Quan ens endinsem al segle V aC amb els avenços cap a la democràcia tenim escultures que es fan encarregades per l'estat i per a l'estat i que són molt diferents de què veiem durant el període arcaic. Aquesta imatge antiga d'origen grec, és tan manifesta la seva dependència de l'art dels antics egipcis. Podríem passar per les sales de

Figura 3: Fotograma del vídeo

l'antic Egipte del museu i veure figures molt semblants com a aquesta. En general, porten un drap de tela o un tipus de roba que representa el Faraó, representant els reis d'Egipte.

–**[Narrador]:** Però hi ha una diferència important aquí que és que aquesta figura està separada de la roca. S'elimina la roca o pedra de les cames. No hi ha el suport de pedra. Està dempeus en aquesta sala, al ben mig de l'habitació, completament sense assistència de qualsevol altra cosa que no siguin les seves pròpies cames i hi ha una espècie d'extraordinària autonomia que funciona.

Figura 4: Fotograma del vídeo

–**[Narrador]:** Bé, autonomia i molt més perquè quan els egipcis incrustaven aquesta figura a la pedra van donar-li un sentit de transcendència d'intemporalitat, de ser Déu d'alguna forma. Alliberant la figura de la pedra, immediatament tenim la sensació que ell és molt més com nosaltres, molt més humà.

–**[Narrador]:** De formar part del nostre espai.

–[Narrador]: Exactament i avançant cap al nostre espai, de caminar cap endavant.

–[Narrador]: Mira la seva postura. Les seves espatlles són quadrades, els seus malucs són quadrats, la seva cama és endavant.

–[Narrador]: Hi ha una sensació de moviment però cap moviment real.

–[Narrador]: Les extremitats estan bloquejades al seu lloc tot i que representen simbòlicament el moviment cap endavant de la figura.

Figura 5: Fotograma del vídeo

–[Narrador]: Així que durant el període clàssic, al segle següent, els grecs representarien figures en la postura coneguda com a “contrapposto” que modificarà, per tant, la distribució del pes del cos. El seu pes està fermament ubicat en una cama. Un genoll està doblegat i el conjunt el cos es torna asimètric. Aquí, tot i que té un peu endavant la figura és molt simètrica. Ocupa un lloc molt estrany entre estar aquí presents amb nosaltres i també està absent de nosaltres i això també està en la mirada. Hi ha una manera en què ells ens mira. No ens compromet.

–[Narrador]: La manca de “contrapposto,” la simetria, el situa d’alguna manera amb fermesa en un món que no és el nostre. Una espècie de món ideal i perfecte.

–[Narrador]: Les seves característiques s’han reduït a formes geomètriques, fins i tot les parts del seu cos són molt geomètriques.

–[Narrador]: Com a resultat, cadascuna d’aquestes parts són independents entre elles, fet que provoca tenir un braç que sembla diferent des del tors en lloc de crear una transició o unió suau entre les dues parts. De fet, potser fins i tot mirant l’escultura la podem veure molt cúbica, potser fins i tot referenciant els quatre costats de la pedra a partir de la qual es va tallar. Es pot imaginar el bloc de marbre que l’escultor va treballar des dels quatre costats diferents. - [En veu] En realitat, dibuixant la figura en aquests quatre costats i després tallant la pedra i utilitzant un sistema de proporcions, molt semblant al que van realitzar els egipcis.

–[Narrador]: L’escultor ha estat realment precís creant una mena d’alternança entre àrees planes, per exemple, de la cara en contra d’altres zones més complexes

Figura 6: Fotograma del vídeo

i més tallades, com per exemple el cabell trenat, que crea aquest bell marc per al seu rostre.

Figura 7: Fotograma del vídeo

–[Narrador]: Mm-hmm.

–[Narrador]: Ara, això és un enorme bloc de pedra. Pesa uns 900 quilograms, gairebé una tona!. Es tracta d'una tona de pedra que ha sobreviscut. Realment és una gesta tremenda que hagin estat capaços en crear una escultura perquè sigui equilibrada i que es mantingui dempeus sobre essencialment dos angles estrets.

–[Narrador]: Sense caure.

–[Narrador]: Però observa que l'escultor ha deixat un petit pont entre els punys tancats al seu costat i als seus malucs per ajudar els braços perquè si estiguessin separats del cos, serien massa fràgils.

–[Narrador]: I tot i això, podeu veure que aquesta escultura té 2.600 anys

d'antiguitat i òbviament es va protegir en el moment que va arribar al museu. Amb el temps es va trencar i sempre és interessant buscar-lo i adonar-se'n si el que tenim davant és una reconstrucció o és l'original. Encara que aquí, jo ja crec sincerament que estem veient és l'original. (música de piano)

Figura 8: Fotograma del vídeo